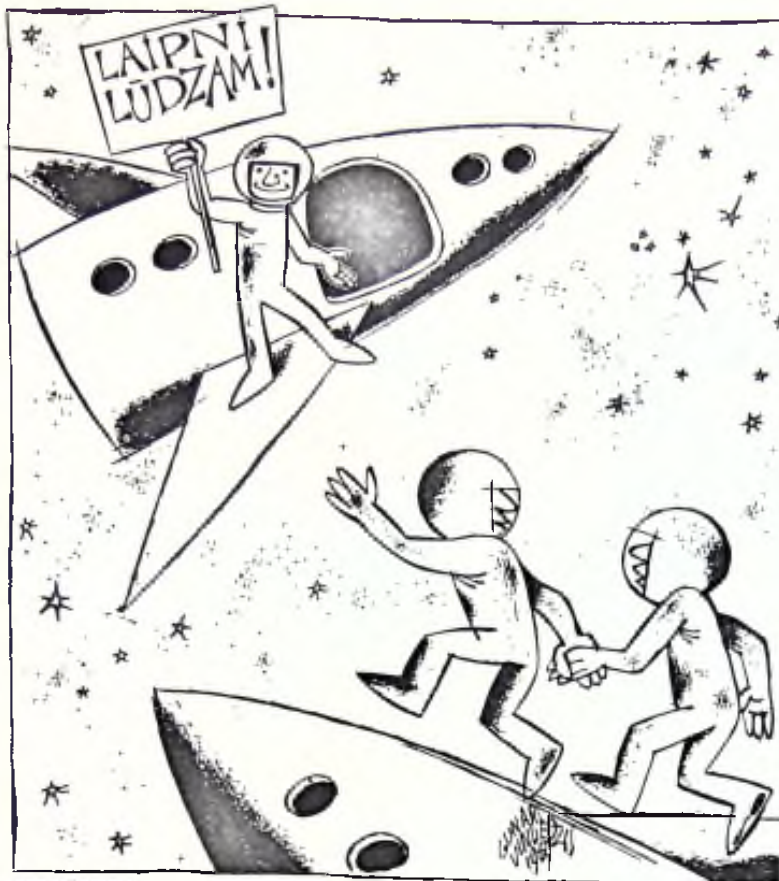

© 69

— Jānis Anniņu gan mīl, viņš tai atdod visdārgāko!

G. ČIPIŅA

BEZ VĀRDIEM

G. Vīndedzis

Karavīru humors

— KO JŪS TĒ MEKLĒJATI
— LIELGABALUI TĪK LABI HOMASKĒJĀM, KA
MEVARAM ATRASTI

M. Zvirbulis

BEZ VĀRDIEM.

M. Zvirbulis

DIPLOMS

Nodaļas priekšnieks Sausiņš kontrolēja, ali pieliecās pie Speķīša ausis un pabūkstēja:

— Es zinu, jūs esat kārtīgs cilvēks, un tādēļ neizpaužiet jums uzticēto noslēpumu. Lieta tā, ka zināmu apstākļu dēļ man nav diploma... Vārdi sākot, es tagad esmu neklātienē pirmā kursa students.

Vēlreiz pārliecinājies, ka noslēpums ir kaut kas tāds, ko visi sen zina, bet citam nez kādēļ pavēsti čukstus, Speķītis aiz pieklājības notēloja izbrīnu:

— Kā? Jums nav diploma?

— Lai cik tas būtu dīvaini, nav. Bet, saprotiet pats, manā stāvokli diploms ir absolūti nepieciešams. Jūs esat augsti kvalificēts speciālists, un es ceru uz jūsu palīdzību.

Plānotais gājiens uz cirku Speķītim tovar izjuka. Viņš apsēdās pie rakstāmgalda un sāka šķirstīt tēlotājas geometrijas mācību grāmatu. Taču, drīz vien pārliecinājies, ka aizmirsis pārāk daudz, nolika grāmatu atpakaļ plauktā un devās uz studentu kopmītni.

Izsaucis gaitenī māsas dēlu, Speķītis pajautāja, vai puisis nebūtot tik labs un nepalīdzēšot viņam atrisināt dažus uzdevumus.

Māsas dēls diezgan indīgi pasmīnēja:

— Bet jūs, tēvoci, taču esat diplomēts inženieris!

— Protams, protams! — Speķītis bikli taisnojās. — Bet, redzi, draugs, kopš institūta laikiem man šis jau piemirstes...

— Labs ir, — radniecīgš beidzot visu-zēlīgi piekrita. — Tiks izdarīts! — un, brīdi padomājies, piebilda: — No jebkura cita es par tādu vergošanu būtu nopīsis vismaz pieciti, bet miesīgu onkuli aplaupīt tā kā neērti...

Speķītis izņēma no portfeļa savu glauņāko kaklasaiti — ar vizuļiem, pasniedza to puisim un teica:

— Ņem, ņem droši! Ja nemaldos, šī dakšīte tev jau sen patika...

Dažas dienas vēlāk Sausiņš visai apmierināts uzsita konstruktoram uz pleca.

— Kontroldarbs tēlotājā geometrijā mums nu būtu ieskaitīts. Tagad dienas kārtībā diferenciālvienādojumi. Bet cilvēkam ar jūsu erudīciju atrisināt šos uzdevumus taču ir tīrais nieks!

Speķītim šis nieks tomēr sagādāja ne mazumu galvas sāpju. Māsas dēls bija kaut kur aizbraucis, un neatlika nekas cits kā vien pašam urbties augstākās matemātikas gudrību krātuvēs.

— Lielski, Speķit, lieliski! — priekšnieks pēc kāda laika konstruktoram izteica atzinību. — Bet šoreiz mēs esam derisku aizkavējušies, tāpēc, šķiet, sākam atpaukt mehānikā. Būs jāsaparojas, mīļais draugs. Neko darīt, termiņi...

Otru reizi ierauts mācību procesa zobratos, Speķītis bija spiests iekļauties to nepielūdzamajā ritmā. Mehānikai sekoja fizika, fizikai — elektrotehnika...

Sevišķi grūti Speķītim klājās diplomprojekta izstrādāšanas laikā. Bez māsas dēla, kas tikmēr jau bija kļuvis par inženieri, diezin vai viņš vispār būtu ticis ar uzdevumu galā. Diemžēl, Speķīša radagabals neizcēlās ar „ašu nesavtību — dzimšanas dienā viņam nācās uzdāvināt elektroatskaņotāju kopā ar veselu skaņuplašu kolekciju.

Uzzinājis, ka Sausiņš atstāvējis diplomdarbu, Speķītis sajūsma palēcās gandrīz līdz griestiem.

— Urā, sleiviņ! Nu mēs esam brīvi! Pie velna zubrišanai! Lai dzīvo teātri, koncerti, kino...

Nākamajā dienā Sausiņš, izjusti pateicies kolektīvam par apsveikumu, ilgi kratīja Speķīša roku un sacīja:

— Tas viss, biedri, protams, ir ļoti jauki, bet atdusēties uz lauriem nav manā dabā. Vajadzēs, nezaudējot uzņemto tempu, tūlīt ķerties pie disertācijas...

Speķītis pagāba.

M. ČALIS

DRĪKST... NEDRĪKST...

Ne velti instrukcijas uzskate par vienu no cilvēces visnoderīgākajiem izgudrojumiem. Ja mums to nebūtu, laudis šķērsotu ielas pie sarkanās un nevis zaļās gaismas, bariem drāžtos pa pilsētas apstādījumiem un pārvaļātu nitroglicerīnu nevis zaļu pudelē, bet gan benzīna kannās.

Instrukcijas — protams, tikai lietiskās — mums lietiski norāda, ko drīkst un ko nedrīkst darīt.

Tā, piemēram, zivis atļauts ķert tikai atļautās vietās. Un tas ir pareizi! Jo neatļautās vietās zivis ķert nav atļauts. Arī tas ir pareizi. Galu galā attiecīgie ierobežojumi taču ir pašu zvejnieku interesēs...

Pēc šī nelielā ievada, no kura, cerams, jau kļuvis skaidrs, ka autors nebūt nav instrukciju — cilvēka pieredzes un zināšanu kvintesences — pretinieks, atļaušos pastāstīt lasītājiem dažus ikdienišķus, samērā sīkus atgadījumus.

Kāda autobusā, kas veica kārtējo reisu no lidostas uz pilsētas centru, bija iekļuvis piecgadīgs zeperis, kurš brauca bez biļetes un, vēl ļaunāk, — arī bez mamma. Mamma viņam bija palikusi «turu» (mazulis pameta ar roku uz lidostas pusi). Šis atklājums, dabiski, izraisīja diskusiju. Vieni centās pierādīt, ka mazais jāizsēdina nākošajā pieturā, kur māte viņu noteikti atradīs, jo ar kārtējo autobusu, protams, dosies «bēgli» meklēt. Citi ierosināja to pašu izdarīt maršruta galapunktā.

Strīdu izšķīra autobusa šoferis. Apgriezīs mašīnu par simt astondesmit grādiem, viņš mazo pasažieri nogādājis lidostā un nodeva tieši raudošās mātes rokās. Un drīz vien visiem kļuva skaidrs, ka tas bija visprātīgākais, ko šajā situācijā varēja darīt, kaut arī šoferis, acīmredzot, bija pārkāpis to instrukcijas pantu, kas aizliedz patvarīgi mainīt maršrutu un pārtērēt noteikto degvielas normu.

Cits incidents notika tramvajā. Vagons apstājās ielu krustojumā pie sarkanās gaismas. Pēkšņi nezināmu iemeslu dēļ atvērās un pēc mirkļa aizvērās vagona durvis. Taču šī mirkļa pietika, lai uz ielas izlēktu kāds puisēns (jā, atkal puisēns! Ko lai dara, ja ar meitenēm tādas lietas tikpat kā negadās...). Bet zēna māte palika vagonā un gandrīz vai ar asarām acīs lūdza vagonā vadītāju atvērt durvis, lai arī viņa varētu izkāpt...

Vadītāja, aizbildinādamās ar in-

strukciju, durvis, protams, neatvēra. Nav atļauts Nekas briesmīgs jau nenotika. Nākošajā pieturā zēna māte izkāpa un devās pretī savam mīlīnim, kas droši vien pirmo reizi mūžā bija patstāvīgi šķērsojis ielu. Šajā gadījumā viss beidzās laimīgi, lai gan varēja beigties pavisam bēdīgi...

Un tomēr, šķiet, arī šoreiz prātīgāk būtu bijis «pārkāpt» instrukciju, jo pat tad, ja šīs instrukcijas sastādītājiem būtu pārcilvēciskas spējas, viņi tik un tā nespētu iepriekš paredzēt visus gadījumus, kad likuma burts var nonākt konfliktā ar likuma garu.

Un, visubeidzot, trešais fakts. Rīgā ir kāda slimnīca. Ļoti laba slimnīca. Ar teicamiem ārstiem un centīgu personālu. Un šajā slimnīcā ir kāds daudzstāvu korpus ar visām ērtībām, tai skaitā arī ar liftu. Pie šī lifta durvīm ir piestiprināta instrukcija, kas norāda, ka liftu lietot atļauts tikai slimniekiem un medicīniskajam personālam. Bet slimnieku apmeklētājiem — ne un ne!

Šāds ierobežojums droši vien nav bez pamata. Iespējams, ka lifta motors nīkojas vai arī troses ir ieplisušas, vai pat reizēm draud strāvas pārtēriņš. Un tā slimnieku apmeklēšanas stundās pa kāpnēm augšup un lejup plūst ļaunā straume. Gadās, ka daļa vecenīte rīt vai parit pati fiks guldīta slimnīcas gultā, bet šobrīd tiek pieskaitīta «apmeklētāju» kategorijai un ir spiesta, elsdama, pūsdama, rāpļies piektajā vai pat sestajā stāvā.

Protams, ja vecenīte lūgtu slimnīcas administrācijai atļauju izmantot liftu, tā netiktu liegta. Bet, kā ziņāms, veci cilvēki bieži vien ir kautrīgi...

Kādēļ gan nevarētu minēto instrukciju papildināt, teiksim, ar šādu paragrafu: «Izmantoj liftu atļauts arī tiem apmeklētājiem, kuriem sakarā ar veselības stāvokli kāpt pa trepēm nav ieteicams.» Šaubos, vai kāds jauns un veselīgs cilvēks gribās, lai to uzskata par večūku vai invalīdu.

Vārdu sakot, instrukcijas ir nepieciešamas. It īpaši, ļoti pārdomātas. Tāpat skaidrs, ka instrukcijas ir stingri jāievēro. Taču nedrīkst aizmirst arī to, ka līdztekus instrukcijām un pat vēl pirms tām cilvēkam dots kaut kas ne mazāk vērtīgs. Profi, veselais saprāts.

M. ARĀJS

PAT DOMĀDAMS NEIZDOMĀSI

«Vai nevarētu autobusos uz tūviem gabaliem ievest tramvaju biļetes!»

«Beidzot man atļāva iet mājās ar brīdinājumu nepaceļt pretī nākošiem balsi.»

«Kad pansionātē ierodas komisija laktu pārbaudei, direktore izliekas nevainīga.»

«Augšējā stāva iemītnieki domā, ka var man uz galvas maiku skaldīt, bet es to nepieļaušu.»

«Pēc ārstā domām un rīcības decembrī viņai galdāms bērns.»

Izrakstījusi DZ. JĀKOBSONE

— GATAVS BŪS PĒC NEDEĻASI!
— UN TAS ESOT REMONTS PASŪTĪTĀJA KLĀTBŪTNE!
— JŪS JAU NEVIENS NO ŠEJENES PROJĀM NEDZEN!

E. Ozoliņš

— UN TAGAD UZ BALOZKROGU!

E. G. I.

— KĀPĒC JŪS GRIBAT STRĀDĀT TIESI PAR OFICIANTI
VAI PĀRDEVEJU!
— TĀDĒĻ, KA TUR VISAS UZRUNĀ PAR MEITENĒMI!

E. Rusmanis

Smieķis Nr. 3

STARP CITU

Nav tēdu nodēdētu tēmu, ko nevarētu padēdēt vēl kaut vienu reizi.

Ir cilvēki, kas labus darbus dara tikai aiz pārskaitšanās.

Ja mīlestība tiešām ir akla, man redzīgo no sirds zēli.

Pāraudzināšanai... Tā tik ir idejai! Balsoju ar abām rokām par visu mājinieku un kolēģu pāraudzināšanu.

Nocenošu grāmatu autors lielījās: «Mani darbi ir pieejami visplašākajām masām.»

Atklājums zooloģijā: līdz mūsu dienām ir saglabājušies ne vien cilvēkveidīgi pērtiņi, bet arī pērtiņveidīgi cilvēki.

Labākais paņēmieni, kā aplaimot cilvēku, — neatņemt viņam laimi.

Cik krasi samazinātos ģimenes katastrofu skaits, ja meteorologi iemācītos pareģot vētras arī ūdens glāzē.

Transplantācijas praktizē gan ārsti, gan literāti. Atšķirība tikai tā, ka pēdējie to dara bez donoru piekrišanas.

M. GAILIS

PETERIS ĒTERIS

Ne-
at-
bal-
kā-
ma-
jai

Es Tevi logā ieraudzīju
Un, goda vārds, pagalam biju!
Deg lūpas, zībsni acu pārs
Un lēka sirds kā jaguārs,
Kāds nemitīgi ausi dūc:
«Ej lēkšā, piespied šo ple krūtīs!»
Bet Tu pat aci nemērkājiņi,
Jo savu lielo varu zini
Un mani ilgi pakalini.
Glauž saules stari Tavu stāvu,
Un es kā stulbs pie loga stāvu,
Vien fantāzijā Tevi glāstu,
Par iztvikušo sirdi stāstu,
Ar skūpstiem Tavu kaklu klāju,
Par sievu, darbu nedomāju.
Visi iztēlē tik jauks un kalrs...
Trīs metru soli kāja apert,
Un roka drebot durvis ver.
«Bez Tevis prieka nav — ne, ne,
Tu, mana dārgā

«Kris
tāi
pu
de
le!»

— BEIDZOT ARI MUMS BARIBA NOLIKTA!

L. O. I.

BEZ VĀRDIEM.

V. Ardasovs

Vai jūs zināt, ka...

... sniegavīri piepilsētas elektriskajos vilcienos brauc bez biļetēm! Kontrolieri, kas rūpīgi pārbauda, vai vagonā nav kāds zaķis, sniegavīrus izliekas neredzam.

Ar prātu spriežot, kontrolieri rīkojas gluži pareizi, jo ko tu, cilvēks, sniegavīram padarīsi — dokumentu viņam nav, nekur viņš nestrādā, sodu piedzīt nevar... Viltīgākie pasažieri tomēr apgalvo, ka viņi zinot labu paņēmieni, kā cīnīties pret nekaunīgajiem sniegavīriem. Kontrolieriem vajagot interesēties par temperatūru vagonos tikpat cītīgi kā par biļetēm, un sniegavīri žigli vien kāpšot ārā.

... ēdnīcās, kur ieviesta pašapkalpošana, i nēliskas paplātes! Pirmajā brīdī šāds apgalvojums kas neticams, bet, paņemot paplāti rokā, daž skaidri sajūst, ka tā līp pie pirkstiem.

Personas, kas sevi uzskata par fiziķiem, magnētismam atsakās ticēt. Pēc viņu pārlie pālates līpot pie pirkstiem ļoti vienkārša iemesls tās neesot visai tīras. Neticiet tam! Netīra katrā ziņā fiktu nomazgātas. Diemžēl, magri mazgāt nevar, tāpēc ēdnīcu personāls i kšitēli nolietās paplātes nevis mazgā, bet lupatu.

Bobis

Restorānā pie galda sēdēja trīs cilvēki: vīrs, sieva un paziņa, kuru visi dēvēja par Bobi.

— Tu esi viens vella vecis, Bobi! — sejušmināts sauca stipri iereibušais vīrs.

— Kāpēc? — Bobis nesaprata.

— Tāpēc, ka tu dzer šnabi bez uzkožamiem.

— Darbā jau paēdu, — Bobis pakaidroja.

— Malacis! — vīrs uzslavēja.

— Ko tad jūs ēdāt? — sieva paineresējās.

— Neko sevišķu — ķilavas un marinētus gurķītus...

— O, gurķītus! — domu zibenīgi pārtvēra iereibušais vīrs. — Viesmīlī! Gurķus! Ķilavas!

Bobis saviebās.

— Vai neiedzersim? — viņš apprasījās, no jauna piepildīdams glāzes. — Kā nekā ilgi neesam tikkušies. — Un ugunsdzērēns viņa rīklē noguldzēja vien...

Kad vīrs, sakņupis pār galdu, jau kādu stundu snaudoļoja un sieva bija zaudējusi cerības tuvākā nākotnē to atgriezt pie skaidras saprašanas, Bobis beidza tukšot otru pusstopu.

— Jūsu vīrs bērnībā uz skolas sola arī mēdza gulēt... — viņš piezīmēja.

— Vai jūs tiešām kaut ko neuzēstu, Bobi? — pretimsēdētāja piedāvāja galdabiedram ķilavas ar olu.

— Pateicos. Paēdu darbā. Labāk iedzersim! — viņš vēltīgi piepildīja

glāzes. Sev — šnabi, drauga sievai — vīnu.

— Pl-rrozīt!... — iešļūpstējās guļoša.

— Kā es viņu debūšu mājās? — šausminājās sieva.

— Kā cāļīti, — mierināja Bobis.

— Es viņu personīgi tur nogādāšu.

Varāt būt droša...

— Jūs esat laipns... — pateicās sieva. — Tātad — dosimies?

— Vēl drusciņ... — Bobis sāka lūgties un pasūtīja trešu pusstopu.

— Man tikko iegāršojās, bet jūs jau steidzaties.

— Apžēlojieties, Bobi, — viņa pēkšņi ierunājās. — Man neērti... Bet kā ārste es nedrīkstu klusēt. Jūs varat dabūt infarktu vai zaudēt garīgo līdzsvaru...

— Mulķības... Piedodiet, laikam esmu drusku iereibis. — Bobis kaulnīgi pietvīka un pievilka tuvāk glāzi. — Man, kā saka, tāda nelaieme, uz dzeršanu nav kompanjona. Pēc

otrā pusstopa vīsi gul kā nopļauti. Piedodiet!...

Bobis samaksāja tēriņu. Parurāja dāmai mēteli. Aizstiepa mājās viņas vīru. Novēlēja abiem labu nakti. Katram gadījumam atstāja savu telefona numuru un aizgāja pa ielu laisni, bez mazākās grībošanās.

— Unikāls eksemplārs! — ārste ar izbrīna pilnu skatienu pavadīja gājēju.

Sieviete paliek sieviete. Otrā rītā, uzlikusi vīram uz galvas aukstu kompresi, viņa piezvanīja paziņam.

— Kā klājas, Bobi? Vai šodien sirds nekāro pēc marinētiem gurķiem un ķilavam, ko vakar tik lepnī atraidījāt?

Klausulē atskanēja gauža nopūta. — Labāk nepieminiel! Divas kārbas jau esmu iztukšojis, bet darba diena vēl likko sākas...

— Divas kārbas brokastīs?! Nu jā, tādās pagīrās... Vai ar visu sāļtumu?

— Ar sāļtumu man jāiztukšo vienīgi gurķu burkas. Un ja vēl pagadās trīs litru trauks...

— Nekā nesaprotu... Aizlikusi klausulei priekšā plaukstu, viņa steigšus ēkstēja vīram:

— Ak dievs, nabaga Bobim laikam delīriums tremens. — Tad turpināja runāt klausulē: — Nosauciel, lūdzu, savas darba vietas adresi. Es tūdej došos pie jums!

«Sūdzību nodaļa» — ārste izlasīja uzrakstu un uzmanīgi pieklauvēja.

— Lūdzu, ienāciet! — no istabas atskanēja mūdris baritons. Bobis sēdēja aiz rakstāmgalda un ēda ķilavas — tieši no kārbas. Bez maizes. Viņam iepretim sēdēja tantiņa, tīrgus somu klēpī turēdama, un uzmanīgi vēroja katru viņa mutes kustību.

— Garšīgas, ļoti garšīgas. Manta bez vainas, — Bobis omulīgi murrāja. — Tātad, dārgā pilsone, jūsu sūdzībai nav ne mazākā pamata.

Parustījusi plecus, tantiņa aizgāja.

— Neveiksmīga diena... — mūtautiņā slaucīdams lūpas, Bobis atvainojās. — Divu stundu laikā jau trešā ķilavu bundža. Gadījies tāda uzpūsta sērīja, bet diena vēl tikko sākusies. Vakam man, starp citu, nācās notiesāt arī puskilogramu speķa, kas nebija iesāļīts pēc pircēja gaumes, un trīs simti gramu kausēta sviesta ar nelielu pelējuma piegāršu.

Varbūt pēc darba kaut kur atkal aiziesim? Zvēriņi kaltē...

P. URKŠIS

Rikošets

E. Dai — am, Cēsīs

«Satiekas divi supi.

— Kā tu tiki tādā robā? — jautā pirmais.

— Ar līšanu, — atbild otrs. — Bet arī tev liekas neiet slikti?

— Nevaru sūdzēties. Es protu riet! —»

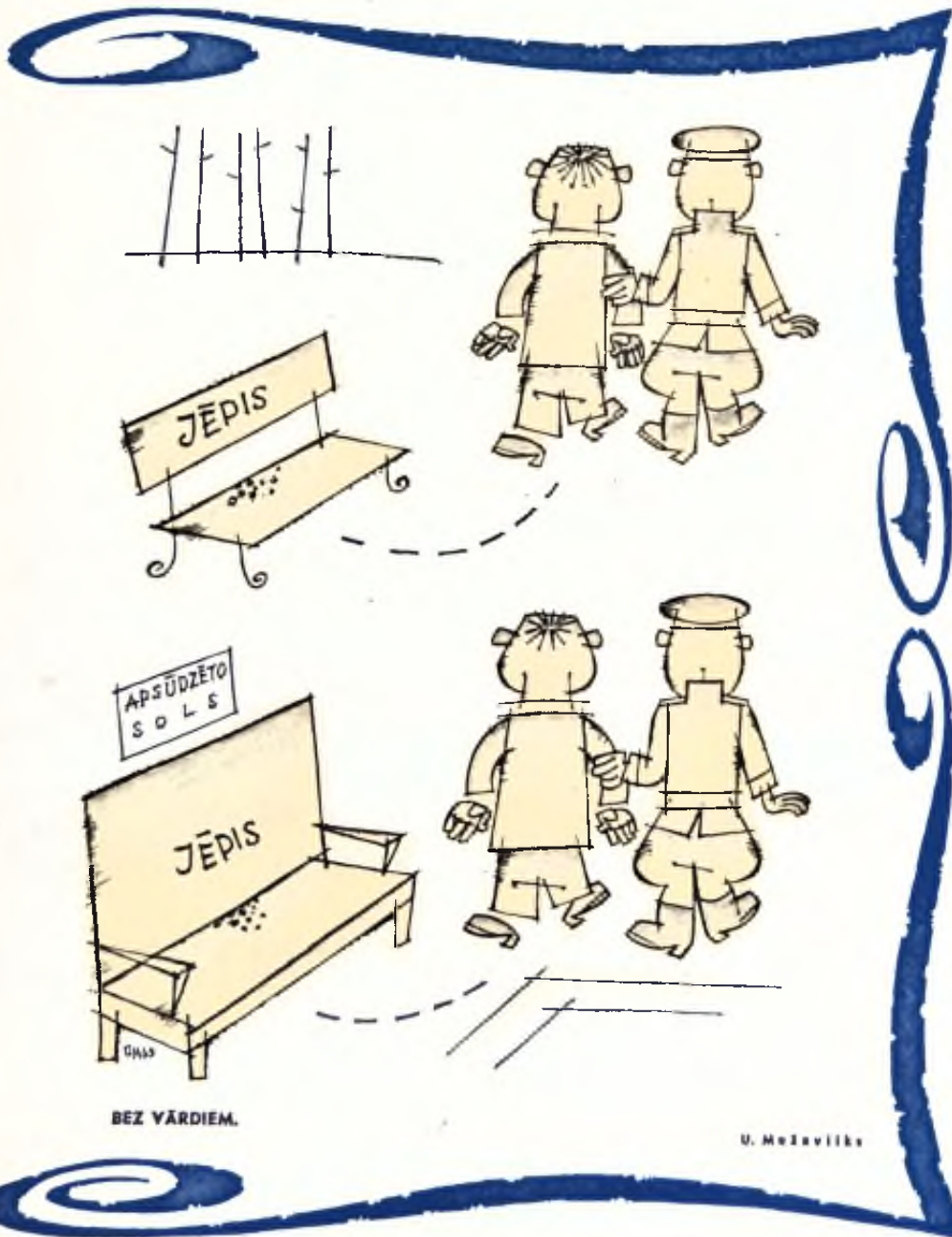
Bet jums, liekas, iet vēl labāk. Jūs protat pat norakstīt!...

F — manel, Rīgā

Jūs vēlti uztraucāties par to, ka Rīgas 34. sakaru nodaļa piegādāja jums šādu telegramu:

APSVEICAM JUBILEJA STPVV JUBILEJA STIPRU VESELBVV...

Šī telegrama lieku reizi pierāda, ka stipra veselība tās saņēmējam tik tiešām ir nepieciešama.

BEZ VĀRDIEM.

U. Mežvīks

Handwritten signature or note in the bottom left corner.

Paviāns jeb cīņa pret mantkārību

Reiz senenos laikos dzivoja kāds absolūti principiāls cilvēks vārdā Pupucitis. Starp mums runā-jot, viņš patiesībā nemaz nebija cilvēks, viņš bija eņģelis. Kā jau visi eņģeļi, Pupucitis nevarēja cīest nevienu negatīvu parādību un nevienu pa-gātnes atlieku, bet sevišķi sīvi viņš ienida mant-kārību.

Tiklīdz Pupuciša dievišķi principiālā acs ierau-dzija, ka mantkārības čūska pacel galvu vai asti, eņģelis tūdaļ tvēra burtnīcu, akurāti izplēsa vienu lapu un rakstīja ziņojumu. Būdam maigi kautri-gas dabas, Pupucitis savu isto vārdu vienmēr tu-rēja dziļā slepenībā, tāpēc ziņojumus pēc vecas un cienījamās tradīcijas parakstīja ar pseidonī-mu — vai nu «Labvēlis» vai «Jūsu draugs».

Eņģeļa Pupuciša rīcība mantkārībai nodarīja lielu postu, tā šķida un jūka kā indīga sēne, ko bradā absolūti principiāls zābaks. Nav šaubu, ka Pupucitis mantkārību vienreiz būtu nobradājis pa-visam, bet, dievam žēl, notika citādi.

Ļaunais liktenis gribēja, lai eņģelis Pupucitis mītnātos komunālā dzīvoklī kopā ar klibu veču-ku vārdā Zilzaķi, kas strādāja cirkā par naktssar-gu. Starp mums runājot, Zilzaķis nemaz nebija klibš vecūks, viņš bija velns, turklāt ar reti rie-bīgu raksturu. Visas Zilzaķa sliktās īpašības nav iespējams uzskaitīt, to viņam bija vairāk nekā sunim blusu, tāpēc minēsim pašu nejaukāko — mantkārību.

Jā, velns Zilzaķis bija velnišķīgi mantkārīgs. Dzīdamies pēc skanošās naudas, viņš savā brīva-jā laikā mēdza piepelnīties ar mušu rīšanu. Aiz-mirsis kaunu un godu, Zilzaķis klauvēja pie gluži svešu cilvēku durvīm un nejauki pļerkstošā balsī tautāja:

— Vai jūs, lūdzu, esat nodomājuši pirkt muš-papīru? Ak esat... Nu tad nepērciet, dodiet to naudīņu labāk man, es tūlīņ aprīšu visas jūsu mu-šas.

Un aprija, nolādētais!

Redzot Zilzaķa mantkārīgās izdarības, Pupucitis akurāti izplēsa no burtnīcas lapiņu un rakstīja ziņojumu finansu nodaļai. Tā un tā, pilsonis Zil-zaķis pelnās ar mušu rīšanu, bet nodokļus ne-maksā. Šāda rīcība kavē mūsu virzišanos uz priek-šu. Lūdzu spert attiecīgus soļus. Labvēlis.

Velniem, kā zināms, ir traki smalks deguns, un Zilzaķis tūlīt saoda, no kuras puses pūš vējš. Va-rētu domāt, ka nelabais savā atriebības kārē sa-pļosis principiālo Pupucīti mazos, principiālos ga-baliņos. Bet nē, viņš rīkojās vēl ļaunāk.

Kādu dienu, kad eņģelis Pupucitis komunālajā virtuvē cepa putraimu desu, aiz Zilzaķa istabas durvīm atskanēja divains troksnis. Cik varēja sa-prast, tur kāds rēca un murmulēja. Pupucitis mē-gināja lūrēt pa atslēgas caurumu, bet caurums no iekšpuses bija aizbāzīts ar papīra vikšķi. Ko tas nozīmēja?

Riebīgu pārsteigumu, lūk, ko tas nozīmēja! Tik-līdz reāksnā aplūsa, Zilzaķis lenāca virtuvē un nekaunīgi paziņoja, ka viņš esot pārvedis no cir-ka dresētu paviānu un rādīšot to zinārkārtīgajiem. Protams, ne jau par velti, par divdesmit kapei-kām. Šos vārdus dzirdot, eņģelim Pupucītim no rokām izkrita panna ar putraimu desu.

Svētā debess, Zilzaķis komunālā dzīvoklī turēs mērķaķil! Viņš turēs lopu, kas rēc un, piedodiet

par izteicienu, ķēzās! O, mantkārība, cik briesmīgs grēks tu esi!

Principiālā sašutumā mirdzošām acīm eņģelis Pupucitis ieskrēja savā istabā, žigli izplēsa no burtnīcas lapu un rakstīja ziņojumu namu pārval-dei. Tā un tā, pilsonis Zilzaķis komunālā dzīvoklī mantkārīgu apsvērumu dēļ tur mērķaķi. Šāda rī-cība kavē mūsu virzišanos uz priekšu, jo mērka-ķis citus irniekus var inficēt ar kašķi un sakost. Lūdzu spert attiecīgus soļus. Jūsu draugs.

Tiklīdz bija pielikts punkts, Pupucitis, mudīgi tecēdam, ziņojumu aiznesa uz pastu, iesvieda kastītē un lēnprātīgi teica:

— Pagaidi, tu maita Zilzaķi, es tev iezāgēšu līdz aknām!

Bet Zilzaķis, kā zināms, bija velns, un velni no iezāgēšanas nebaidās. Tāpēc, atgriezies no pasta, Pupucitis ieraudzīja pie Zilzaķa istabas durvīm piekārtu cepuri un zīmīti:

«Aizeju uz darbu. Ja kāds manas prombūtnes laikā grib apskatīt paviānu, lai iemet cepurē 20 [divdesmit] kapeikas.»

Fui, skaties pats savu mērķaķi, mantkārīgais nešķīstienī! Eņģelis Pupucitis to nedarīs nemūžam! Viņš ieslēgsies savā istabā un izdomās šausmīgu atriebību. Sargies, Zilzaķi, sargies, nelietī!

Eņģelis Pupucitis pavēra savas istabas durvis un spalgi iekliedzās. Ak vai, ko ieraudzīja viņa dievišķi principiālās acis! Divi krēslī apgāzti, uz kaktusa adatām uzdurts iepuvis banāns, vakar-dienas avīze, pārplēsta vidū pušu, mētājās zem galda... Te vairs šaubu nevarēja būt — istabā bija trakojis nešķīstais paviāns.

Tā, nu vienreiz tu esi Pupuciša nagos, velna Zilzaķi! Pupucitis tūlīt nēms ķebliņi un sadauzīs spoguļi! Bet pēc spoguļa vēl šo to!

Dauzīt spoguļi un vēl šo to? Dažs varbūt sacīs, ka tā ir murgaina ideja. Nē, tā nebija murgaina ideja. Nepavisam. Padomāsim loģiski: istabā ir trakojis paviāns, tāpat par nodarītajiem postīju-miem jāmaksā paviāna īpašniekam, respektīvi Zil-zaķim. Re, kur tas āķis! Zilzaķis tagad dabūs ellīš-

ķīgu mācību, bet eņģelis Pupucitis tiks pie jaunā spoguļa, jaunās lustras, jauna radio un ta jopro-jām.

Ja labi ieskatās, cik nožēlojams ir Pupuciša spo-gulis! Vietām plankumains, vietām nobērzs, vie-tām mušu notraipīts... Un lustra... Vai tā ir lustra? Tas ir atbaidošs kareklis, kas pievelk pu-

tekļus un beigtas kodes! Un radio... Kad Pupu-citis klausās paradīzes ērgelmūziku, vienmēr pa starpām jauca elles raidītājs ar saviem dzešiem, ar visādiem krakšķiem un svilpieniem... Nē, ir pēdējais laiks mainīt istabas iekārtu!

Plistošā spoguļa troksnis Zilzaķa paviānu ne-jauki izbiedēja. Aiz sienas mītošais lops sāka rēkt un kārpīties. Nekas, drīz tu, nešķīstieni, rēksi vēl skaļāk! Un tiešām, kad šķīda lustra, paviāns rēca vēl skaļāk. Bet eņģelis Pupucitis mierīgi da-rija savu darāmo. Pēc pabeigta darba viņš izplē-sa no burtnīcas pēdējo lapiņu un rakstīja ziņoju-mu prokuratūrai.

Tā un tā, pilsona Zilzaķa paviāns komunālā dzīvoklī nodarījis sekojošus zaudējumus: 1) saskaī-dījis pilsonim Pupucītim piederošu spoguļi, lustru, radiouztvērēju, divus pulksteņus, trīs antīkas vā-zes, naktslampiņu un pletizeri; 2) ar zobiem un nagiem saplēsis vienu avīzi, četrus uzvalkus, trīs segas, septiņdesmit septiņas svētas grāmatas un vienu gumijas termoforu. Tāda rīcība kavē mūsu virzišanos uz priekšu, tāpēc...

Paviāna rēcieni pēkšņi kļuva tādi ērmīgi, tādi neizprotami baigi... Eņģelis Pupucitis nolika spal-vu un vērigi ieklausījās.

Kungs, stāvi man klāt, paviāns smējās! Jā, viņš smējās pirdzīgi pļerkstošā balsī. Kungs, stāvi man vēlreiz klāt, tā nemaz nebija paviāna, tā bija velna Zilzaķa balss!

Varēja dzirdēt, ka nešķīstie smieklī tuvojas. Pavērs Pupuciša istabas durvis, Zilzaķis pabāza savu nesimpātisko galvu un briesmīgi iezviedzās. Tik briesmīgi, ka eņģelis Pupucitis no komunālā dzīvokļa nūktin izmuka, iekāpa tramvajā un aiz-brauca uz debesīm.

Kopš tā laika viņš savus dievišķos ziņojumus vairs neraksta. Un varbūt tāpēc mantkārība ze-mes vīrsū vēl arvien nav izdeldēta.

JOKA PĒC

«Trāpīgs sitiens vai trāpīgs vārds!» — lūk, gadsimta problēma.

Izkļuvis sausā no ūdens, viņš ātri sāka kāpt kalnā.

Bērna šļupstī vairs nelielas aizkustinoši, ja šļupstēfājam ir trīsdesmit gadu.

Nemot vērsi aiz ragiem, tu nekad nezini, ar ko tas beigsies.

Lauru lapas pat ikdienišķajai kāpostu zu-pai piešķir kārto slavas aromātu.

Zaķa ēdīenu karīē lauvas fleša piederēja kāpostiem.

Beidzot viņš ierunājās sirdsapziņa. Diem-žēl, tikai — nesaprotamā valodā.

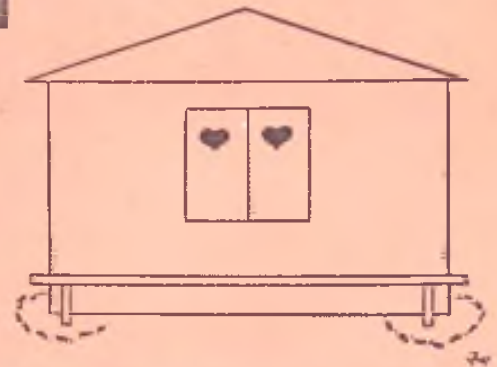
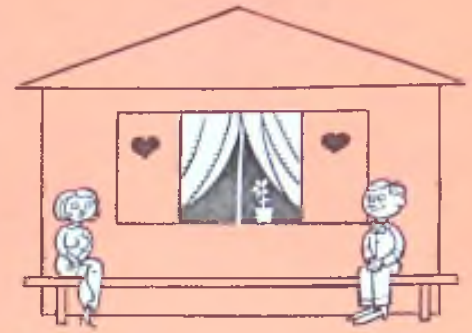
B. LEŠNAKS

A. SKAILIS

Latvian Nr. 3

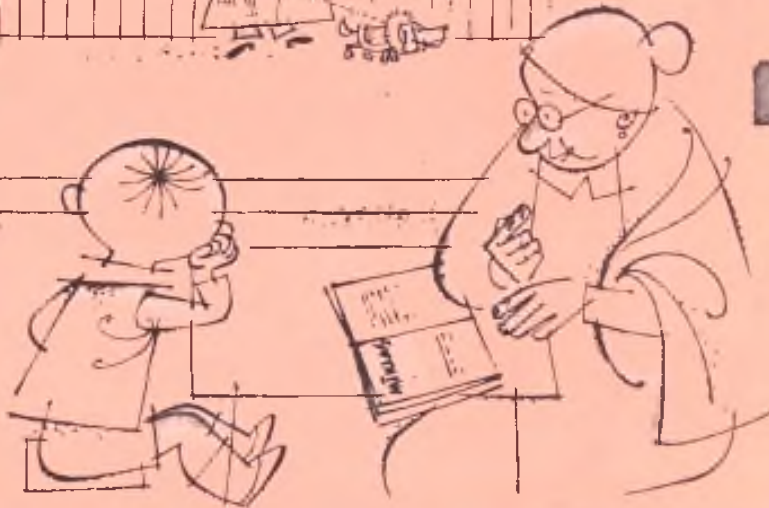

BEZ VÁROHA

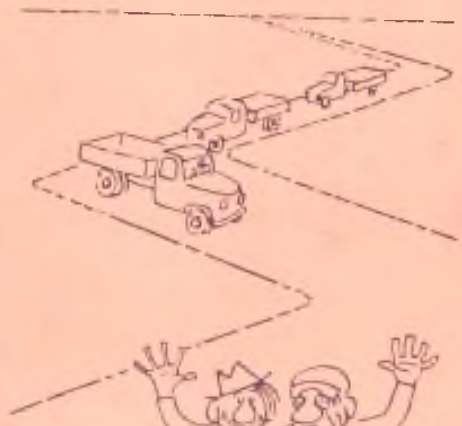
BEZ VÁRDMEN

S. MARGARITA

— MAZS MAZS YODHS DEYER KASTORU. KAU TAC IN
— ADRU KALMOY ...

S. MARGARITA

BEZ VÁROHA

— KROY NISTAMU SITA IRE PA GELA VIDU ...
— SE NU, MUMI YACU MAY ANESTEN KO VA-
KRYU ATYEMTI

S. MARGARITA

BET KO NU TEIKSIET?

Tas sākās pirms gadiem pieciem. Toreiz krāslavieši vēl varēja, neraucot degunus, mierīgi pastaigāties pa Jānupītes krastu, jo Lauktechnikas darbinieki bija tik apzinīgi un nelēja upītē visvīdīgus naftas kokteiļus. Toreiz krāslavieši vēl varēja lepoties ar kuplajiem kokiem, kas rotāja ielu malas, jo vietējie sētnieki nebija apguvuši rīdzinieku pieredzi, kā bojāt koku saknes ar sāli. Toreiz vēl centrālās apkures caurules kalpoja dzīvokļu apsildīšanai.

Jā... bet tad vienā jaukā ziemas dienā pilsone Arcimoviča pēkšņi sajuta, ka viņai asinis dzīstās sastingst. Tā teikt, ne pārnestā, bet tiešā nozīmē. Istabā kļuva auksta kā pagrabs.

— Divaini! — atnākuši iepazīties ar reto dabas parādību, namu pārvaldes santehniķi nesaprašanā grozīja galvas. — Māja taču fundamentāla — no mūra! Bet kāpēc tāds aukstums?

— Pavisam jocīgi! — kārtējā aukstuma periodā pie Arcimovičas ieradās arī pats namu pārvaldes priekšnieks. — Nams uzcelts pēc kara, tā teikt, mūsu laikos! Tātad apkure nedrīkst streikot! Tai jādarbojas!

Nākamajās ziemās dzīvokli apmeklēja neskaitāmas amatpersonas un visas nebeidza brīnīties.

— Kur te tas suns apraksts? Centrālāpkure ir, bet siltuma nav!

Beidzot 1968. gadā pie lietas kērās komisiju komisija. Tajā tēlpa gan Remontu un celtniecības pārvaldes galvenais inženieris Luļs, gan izpildu komitejas arhitekts Galuščaks, gan nopelniem bagātais šī dzīvokļa pētnieks namu pārvaldnieks Drabkovs, gan daudzi daudzi citi.

— Ja ir centrālāpkure, jābūt arī siltumam! Bet kāpēc istabā ļoti auksts?

Gudrajai komisijai jau draudēja izgāšanās, kad pēkšņi viens no locekļiem izskrēja laukā, paskatījās uz durvīm un priecīgs iesaucās:

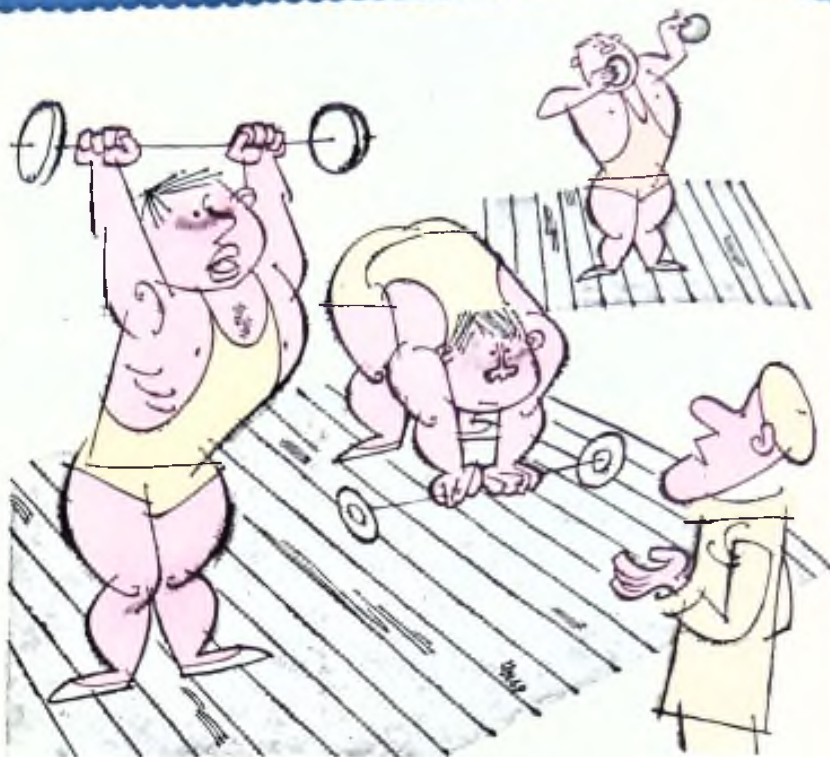
— Kur agrāk bija mūsu acis? Tas taču ir trispadsmitais dzīvoklis! Te, mīliņi, nelīdzēs nekāsi! Te tehnika ir bezspēcīga!

Tā šo stāstījumu varētu arī beigt un augsti kvalificētās komisijas spriedumu neapstrīdēt. Bet, diemžēl, pašā pēdējā laikā klāt nākusī vēl viena ķibe: vēss kļuvis arī pārējās šīs sekcijas dzīvokļos — no pirmā līdz ceturtajam stāvam.

Un šiem dzīvokļiem taču nav nelaimīgais trispadsmitais numurs!

Ko nu teiksiet, augsti cienījamās komisijas godājamie locekļi?

J. ODS

— VAI TAD TIK VIEN JŪS SPĒJAT CELT!
— MŪSU TRENERIS STRĀDĀ UZ PUSSLŌDZI.

U. Mešvīlis

— PĒCI, HĀC PIE PUIKĀMI!
— NEKĀ NEBĪJA, AR JAUNO GADU ESMU SĀCIS JAUNU DZĪVI.

I. Matgallis

SPIEŽAM, BRĀLĪŠI, SPIEŽAM

Aiz trejdesmitiem kalniem un frejdeviņām jūrām kādā rajonā reiz paklida baumas, ka no augšas esot bijis mājiens visiem cīnīties par piena kvalitāti. «Nu, ja jācīnās, cīnīsies ar,» vīri nosprīda un izstrādāja varenu cīņas plānu. Tajā bija paredzētas gan sapulces, gan sēdes, gan apspriedes. Nebija aizmirsti ne izskaidrošanas, ne pierunāšanas pasākumi. Vārdus sakot, plāns šķita gluži bez vainas. Vēl jo vairāk tāpēc, ka to īstenoja izcilākie runātāji, ievērojamākie spalvas un ofas meistari.

Vīri rāvās stenēdami un pūzdami,

un uz jautājumu «Kā klājas?» itin patiesīgi atbildēja: «Spiežam, brālīši, spiežam!» Tā viņi spīda un spīda, un, kas zina, šo to varbūt arī izspīda...

Bet lai nu paliek pasakas. Dzīvā, kā zināms, tā nemādzz notikt. Teiksim, piemēram, Bauskas rajonā. Te ir ieviesti materiāli stimuli, un visi arī bez spīšanas labprāt ražotu augstvērtīgu produkciju. Tomēr pirmajā šķīrā ieskaita labi ja pusi no rajona saimniecību nodotā piena.

Iemesis — ļoti vienkāršs. Saimniecībām nepieciešama dzesēšanas vai

saldēšanas un kaut vai primitīva laboratorijas iekārta. Bez tās vienmērīgu un augstu piena kvalitāti nodrošināt nav iespējams. Bet šīs iekārtas sagādāt ir vesela problēma.

Rajona saimniecības pieprastu 91 termostatu, 700 piena paraugu pudelītes un pāri par 3000 buterometrus, bet saņēmušas: termostatus — neviena, piena paraugu pudelītes — nevienas, buterometrus — 700, tas ir, mazāk nekā ceturto daļu no pieprasītā daudzuma! Par saldējamām iekārtām nemaz nerunāsim, jo dau-

dzās fermās nav pat tik elementāru rīku kā sukas slaucamo aparātu mazgāšanai.

Un te nu, šķiet, būtu laiks alcerēties mūsu pasaku. Vai tieši šai gadījumā ar spīšanu tomēr nevarētu kaut ko panākt? Izslēgtis tas nemaz nav. Protams, tikai tad, ja Lauksaimniecības ministrijas un Lauktechnikas vadītāji spīdīs uz tiem, kuru pienākums ir tādās nebūšanas novērst.

A. LICIS

E. Rusmanis

— ATĶAL VIDEĀ AUGUMA CILVĒKAM NEĶĀ NAV... —

V. Zaķis

DADŽA HRONIKA

INTERESANTS EKSPERIMENTS

Ļoti savdabīgu eksperimentu pašlaik veic Daugavpils rajona kolhozu «Nīcāle», «Latgale» un dažu citu saimniecību darbinieki. Viņi cenšas noskaidrot, kādus ienākumus var iegūt no meliorētajām platībām, ja tās neizmanto.

PIRMAJĀ VIETĀ — CŪKAI

Savu kārtējo konkursu Krāslavas rajona novadpētnieki vēltija tēmai «Mūsu rajona izcilākie dzīvnieki». Par rajona vērtīgāko mājkuoni tika atzīta kolhoza «Rassvet» cūka.

Konkurss noslēdzās ar plašu kulinārijas izstādi — pārdošanu. Diemžēl, uzvarētāju neviens negribēja nogaršot. Apmeklētājus droši vien šokēja cūkas cepetim klātpieliktā izziņa — «Pašizmaksa — 191 rbļ. cntn.».

GREIZĀKĀ CELTNE

Līdz šim uzskatīja, ka greizākā celtne pasaulē ir Pizas tornis. Višķu sovhoztehnikuma darbinieki uzskata, ka greizākā celtne tomēr esot šīs saimniecības kartupeļu novietne, kuru uzbūvējuši Daugavpils pārvietojamās mehanizētās kolonas celtnieki.

JAUNA NOLIKTAVA

Paredzams, ka šajā gadā rūpniecībā «Ventspils koks» stāties ekspluatācijā jauna noliktava. Tajā glabās aktus, kas sastādīti par brāķa ražojumiem. Speciāla sekcija paredzēta mēbeļu ceļam. Ši ceha strādnieki pagājušajā gadā vien ir izpelnījušies ap 70 šāda veida goda rakstu.

DZIESMINIEKA JUBILEJU GAIDOT

Valmieras novadpētniecības muzeja materiāli stāsta, ka pagājušā gadsimta sākumā pilsētas austrumu robežu veidojusi Melnupīte. Dziesminieks Jānis Ruģēns puikas gados toreiz visādi ķircinājis pilsētas rātskungu un ļaudīm bijusi liela liela izsmiešanās. Valmieras rātskungs viņam neko nav varējis padarīt. Tikko ņēmis rokā rikstes, puika veikli kā zaķis pārlēcis pār Melnupīti un pagasta robežās iekšā. Tur kunga vara beigusies un Jānis viņam varējis rādīt pigu...

14. septembrī Jānim Ruģēnam apritēs 152. dzimšanas diena. Šajā sakarā Valmieras izpilddomkomiteja, godinot savu novadnieku, nolēmusi atjaunot vecās pilsētas robežas un nojauktu sešpadsmit metrus garo tiltu pār Melnupīti. Tagad valmierieši, ledami pēc produktiem uz kolhozu tirgu, ļec tikpat veikli pār upīti, kā savā laikā to darīja baznīcas ķestera dēls Jānis Ruģēns.

K. SMILDZIŅŠ

LĪGAVAINIS

Mūsu attiecības ar kaimiņu nevarēja saukt par sevišķi sirsnīgām. «Labrīt!» un «Ar labu nakti!» bija vienīgie vārdi, kurus kaimiņš ik dienu mums sacīja. Ak jā — un reizi mēnesī viņš drūmā balsī atgādināja:

— No jums rublis un divdesmit kapeikas par elektrību!

Tāpēc mēs bijām ļoti pārsteigti, kad vienā jaukā dienā kaimiņš mūs izsauca koridorā un sāka murmināt:

— Tātd ielūdzu jūs sestdien uz kāzām! Neatsakiet, lūdzul! Atnāciet!

Kāzās viss bija tā, kā jau tam kāzās jābūt. Ciemiņi bez apstājas sauca «Rūgtiņ!» skandināvu glāzes un ēda, vēderus neželodami. Arī līgava drāiskojās un smējās, kā jau fas šādā reizē pienākas. Tikai līgavainis uzvedās nepareizi — visu uzmanību viņš nez kāpēc pievērsa mums: nepārtraukti krāmēja uz mūsu šķīvjiem visbiežākās laša šķēles, vislielākos cepšāns gaļas gabalus un konjaku lēja nevis glāzītēs, bet kausos.

— Ediet un dzeriet, dārgie kaimiņi! — viņš mudināja. — Produkti ir pirmās zorties un augstākā labuma.

Lai sagādātu kaimiņam prieku, mēs ēdām, cik varējām. Taču līgavainis nerimās.

— Kas tā par ēšanu? Jūs mani vienkārši necienā! Gribat apvainot!

Diemžēl, visam — arī ēstgribai — ir savas robežas. Un galu galā pienāca tāds mirklis, kad mēs kā pēc komandas nolikām malā savas dakšiņas un nažus.

To redzot, līgavainis apvainojās līdz sirds dziļumiem. Viņa acis atplauksnējās dzijas skumjas.

— Kas jums kaiš, dārgais? — es jautāju. — Kāpēc esat tā nobēdājis?

— Tas tāpēc, ka jūs nekā neēdat un nedzerat.

— Paldies! Goda vārds, vairs nevaram. Līgavainis ar nožēlu paskatījās uz bagātīgi klāto galdu, smagi nopūtās un teica:

— Redzat, cik daudz viesu no līgavas puses! Bet no manas — jūs vieni paši! Taču izdevumus man ar sievas vecākiem vajadzēs segt uz pusēm... Tāpēc, dārgie kaimiņi, lūdzul, ediet un dzeriet vairāk! Līgavainim par prieku!

C. MELAMEDS

KĀ LAI JŪS TAGAD SAUC?

(DETEKTIVSTĀSTS)

1. Ik rītos detektīvs amatieris Vasiša Ni-točka pērk avīzes, apsēžas parkā uz soliņa un izliekas lasām. Tas ir aroda ieradums: visi detek-tīvi, tal skaitļā arī amatieri, mīl vērot notiekošo, sīepdamies aiz aivērtā laikraksta.

2. Kādu rītu ple viņa piegēja uztraukta sieviete un sacīja:

— Jau pieci gadi, kopš mans vīrs pazudis bez vēsts, bet milicija [joprojām nespēj] viņu sa-meklēt.

— Viņa uzvārds — Ni-točka pajautāja.

— Bija Svētells, bet man apgalvo, ka tēda neesot ...

3. — Hm ... Interesanti ... Vai jums nav saglabājusies vīra fotogrāfīte!

— Fotogrāfītes pazuda reizē ar oriģinālu, taču palika kopija.

— Ā-ā! — nopriecājās Ni-točka. — Launderi arvien pieļauj kādu kļūdu! — un viņš caur lūpu pamatīgi nopētīja neapšaubāmo lietlišķo pierā-dījumu.

4. Vasišs Ni-točka staidzās meklēt ceļus, pa kuriem kādreizējais Svētells nokļuva līdz nelai-mīgās sievietes sirdij. Diemžēl, šie ceļi jau sen asfaltēti, un nav palicis nekādu pēdu.

5. Kāda laime! Rajona vadītāji, būdami tāl-redzīgi, pār upīti nav uzceluši tiltiņu. Uztiča-mais Sirko uzreiz uzoda pēdas. Ja būtu uzceluši tiltiņu, pēdas bez žaubām būtu pazudušas.

6. «Viņš ir kaut kur tuvumā. — domāja Va-sišs, vērtīgi raudzīdamies apkārt. — Bet kāpēc to nav atradusi milicija!»
Sirko mōži dzinās pa pēdām.

7. Piepeši Vasišs ieradzīja dvinisus, ļoti li-dzīgus pirmajam lietlišķajam pierādījumam.

— Jūsu tēva uzvārds ir Svētells! — detek-tīvs valcāja.

— Nē, — liecināja mazie, — viņa uzvārds ir tāds pats kā mammas uzvārds — Stārķis ...

8. Vārds pa vārdam, un noskaidrojās, ka pirms četriem gadiem Stārķi piemeklējis Svētēja liktenis. Viņš nosiepumaini pazudis bez vēsts, atstādams lietlišķos pierādījumus. Nācās turpināt meklēšanu.

9. Uz mājas jumta stāvēja stārķis. Bet no jau tas, kuru meklēja, kaut arī jauna sieviete turēja rokas brēcību pierādījumu.

— Atvainojiet, jūsu vīrs — Stārķis!

— Bija Stārķis, bet, kad apprecējās, pie-gēma manu uzvārdu un kļuva par Gandru.

— Un tad nozuda!

— Kā ūdeni iekrita.

10. Tur jau stēpās nepārprotama likumska-riba. «Cherchez la femme!» — pats sev pavārtēja Ni-točka. Jeb, kā saka francūži! — «Meklē sie-vietli!» Un ko jūs domājat! Tārtuģu grāmatas pēdējā lappusē viņš atrada Veras Žugures norā-dīto adresi un staidzās turp.

Bēguļis stāvēja, rokas glaudīdams, tikai no savējās ...

11. — Vera, — viņš mīlīgi žukstēja, — mēs esam radīti viens otram, par to pat mūsu uz-vārdi liecina: Žugurs ir tas pats kas Gandrs ...

— Pokasti! — uzsauc Ni-točka, iemēdams ar rotaļu pistoli. — Rokas augšā! Pilsoni Svēteli, kā lai jūs tagad sauci!

12. Tā tika sameklēts pilsonis Svētells. Viņš arī Stārķis. Viņš arī Gandrs. Tā kā mūsu likumi ir humāni, viņu nodeva tiesai, lai paglābtu no sievietu lincē tiesas.

(No žurnāla «Ukraina»)

KĀ KLĀT PAR SPĀNIETI?

Simeons Koburgs pamatīgi sastrīdējās ar Otto Habsburgu — viņi nespēja vienoties jautājumā par Spānijas troni. Tiesa, Habsburgus padzina no Austrijas tāpat kā Koburgus no Bulgārijas, bet vai tādēļ Otto nevar pretendēt, teiksim, uz scep-teri Madridei?

— Esmu pārliecināts, — viņš apgalvo, — ka Eiropu glābs tikai karaļi. Šajā kontinentā ir trīsdesmit trīs valstis, visur parlamenti, ministri, ārlietu eksperti. Vai tadā jūklī iespējams par kaut ko vienoties? Toties monarhi būtu saprecinājuši savus bērnus un tad vienā jaukā dienā sala-

nāks prātā to apšaubīt, acināšu palīgā Apvienoto Nāciju Organizāciju un tās bruņotos spēkus!

Kā ziņo no Lisabonas, vecuks bijis tik ļoti sa-niknots, ka pazaudējis mākslīgo zokli un turklāt vēl dabūjis nelietu trieku. Padzirdējis par noti-kušo, trompantnieka mantinieks princis Huans Karloss Burbons lika sev pieliet vēl vienu glāzi un izsauca:

— Uz mana tētiņa veselību! Āmen!

Pēc tik gigantiskas gara piepūles Huans jaunā-kais neteica vairs ne vārda. Un ne vien tādēļ, ka mirkli vēlāk atradās zem galdā. Prinča klusēšanas galvenais cēlonis bija cits. Proti, kolosālā līdzība ar viņa vectētiņu, kam tāpat ir bijis zirgaģimīs un tam atbilstošas domāšanas un runas spējas...

Ne velti Simeons tik uzcītīgi apceļo Spāniju, tikai retumis iegrieždamies Kanāriju salās, lai tur atpūstos no apnicīgās gaidīšanas. Viņš netic, ka pašreizējā Spānijas varas viri jebkad būs ar mie-ru nodot kroni idiotam Alfonso XIII pēcnācējam. Stāsta, ka Kaudiljo esot princim Huanam labvē-līgi noskaņots un pat licis uzcelt tam greznu rezidenci. Tira ārišķība, vairāk nekasi! Ja jau valsts ir pasludināta par monarhiju ar pagaidām neaiz-ņemtu troni, tautai taču jādod kāds pierādījums, kas apstiprinātu valdības vārdus!

Bet, kamēr izšķirsies jautājums par troņa man-tošanu, šis pierādījums var pagūt galīgi sakom-promitēties, it īpaši, ja prese nenogurstoši ap-rakstīs viņa pikantās dēkas un izpriecās. Un, lūk, Simeons paraksta kārtējo čeku un nosūta to vis-rūdtākajiem skribentiem, lai visa Spānija uzzinā-tu, cik maksā katrai sinjorītai, kas pārnākšo viņa augstības gulamistabā, un cik viņa vienā naktī tiek izdzerts viņa augstības pili...

Cekus tik cēlam nolūkam Simeons netaupa. Galu galā viņa sieva ir miljonāre. Kuram katram mo-narham tāda laime vis nēsmaida!

Tiesām! Nemsim kaut vai itāliešu Umberto Otro. Sieva viņu atstājusi, meita sapinusies ar aktieri un pašam vēl, kā par nelaimi, ģikts. Kā-dām cerībām, kādām perspektīvām nācās pārvilkt svitru!

Alfonsa mazdēls nekad nebūs ar mieru apprecēt trešās šķiras aktiera mīļāko...

Un, lūk, tieši šis apstāklis iedvesmo karali Mi-haju.

— Simeons? Ā, hal Kas tas par monarhu? — smejas Mihajs. — Sofija viņš vēl bija tais gados, kad jāsēž nevis uz troņa, bet uz podiņa. Čau lieta — rumāņu karaliskā ģimene! Tajā visiem vīriešiem bija jāmācās valdīt. Arī es kā nekā es-mu ģenerālis un piecu meitu tēvs! Vienu varētu, sacīsim, izdot par sievu Huanam, otru — Petram Karageorgijevam — Belgradas trompantniekam, trešo — jaunākajam no zviedru princiem un tad vēl divas paliktu pāri — tā teikt, rezervē — ga-dījūmam, ja rastos vēl kādi varianti.

Starp citu, Mihajam ir visai dibināts iemesis ce-rēt uz Madrides iabvēlību — kurš cits monarhs bez kroņa vēl var lepoties, ka viņam ir tādi sa-kari ar amerikāņiem? Zināma lieta — kuram kat-ram jēnki jau nu neuzticētu pārstāvēt Eiropā Nu-jorkas biržas māklēru korporāciju!...

Un misters Maikis, t. i., piedodiet, ekskaralis Mihajs, berzēdamis rokas, lasa Simeona vēstuli un līdz asarām smejas par Otto Habsburga pro-gnozēm.

— Paskat tikai, atradušies spāntieši! — Mihajs sprauslā. — Tad jau Madrides tronī tikpat labi va-rētu iesēsties kņazs Igors vai pat viņa otrās pē-kāpes brālēns Mihails?

sijušies uz kristībām kādas karaliskās jahtas sa-lonā kaut kur neitrālos ūdeņos. Tur arī varētu par visu vienoties. Tā teikt, ģimenes kārtībā... Lūk, kādēļ seno dinastiju pēctečiem ir jāizmanto ikviena izdevība uzlikt galvā valdnieka kroni!

Tas nu bija kā ar cirvi nocirsts. Gluži tadā pa-šā garā, kā mēdza izteikties nelaikis Francis Jo-zefs, kas sēdēja tronī sešdesmit astoņus gadus, no tiem četrdesmit divus, sirdams ar smadzeņu at-mieksēšanas. Acimredzot šī kaite Habsburgiem ir iedzimta, jo citādi taču Otto noteikti būtu atce-rējies, ka Vilhelms, Georgs un Nikolajs bija mie-sīgi brālēni, bet tas viņus nebūt netrauceja ieraut Vāciju, Angliju un Krieviju pirmajā pasaules ka-rā.

Kamēr reportieri aizvoja uz Miņhenes telegrā-fu, lai cilvēcei pavēstītu par Otto Habsburga sen-sacionālo preses konferenci, Simeons Koburgs ap-sēdās sacerēt uzsaukumu visām Eiropas kara-liskajām dzimtām.

— Kas vēl nebūs?! — viņš ļāva vaļu isti caris-kām dusmām. — Tad jau katrs, kam vien ienāks prātā, pagrābs visu, kas nav piesiets vai pienā-glots? Ja jau runājam atklāti, Bulgārijas cariem ir lielākas tiesības uz Spānijas troni nekā austrie-šiem, kas tik vien ir zinājuši kā plēšties ar Fili-pu un Karlosu par Nīderlandi un Meksiku. Un vai savā laikā Vīnes galms — šito kaunu un ne-godul — nav izpēcīnājis princesi — paša imper-atora meitu! — laupītāju barvedim Napoleonam, kas turklāt vēl karoja ar Spāniju? Sofijas galms turpretī nekad nav atzinis Bonaparta tīkojumus pēc Madrides troņa. Un, vispār, ja jau kādu sēdi-nāt Eskuriālā, tad tikai ietu monarhu un nevils atālu, bez tam vēl netiešu ķeizarišķās dinastijas atvasi!

Iepazinies ar visiem šiem apsvērumiem, Burbo-nu un Batenbergu pēcnācējs — vecīgais dons Huans cirta dūri galdā.

— Ko? Mana miesīgā tēva tronī gribēs telist kāds svešinieks? Es un tikai es esmu pilntiesīgs Spānijas karaļu trompantnieks! Bet, ja kādam

Ja sieva nebūtu aizbēgusi un meita būtu pali-kusi tēva paspārnē, milas kāro princesi varētu saprecināt ar Spānijas karaļu pēcnācēju. Tas, ka znotiņš ir kretins, Umberto būtu isti pa prātam, jo, pateicoties tieši šim apstāklim, padzītais mo-narhs atkal varētu pārņemt savās rokas valsts stūri. Par to, ka Madrides varasvirī viņam, Um-berto Otrajam, uzlicētos bez turēnam, nevar būt ne mazāko šaubu — kā nekā valsts vadišanu viņš mācījies no paša dučes Musolinī! Bet, ak vai, pat

Un patiesi — kāpēc gan ne? Kiviņš par Spānī-jas mantojumu kādā jaukā dienā vēl savedis kopā pie Zenēvas ezera krastiem visu mantijas zau-dējušo monarhu kompāniju, un nav grūti iedo-māties, kas tad notiks tā sauktajā Karalisko Dzim-tu Padomē (ir arī tāda organizācija).

Bādenes — Virtembergas firsts steigšus piepra-sis šķirt viņu un grāfienes Montenegro laulību, lai varētu apprecēties ar Mariju-Terēzi de Šampolo-nu, kura, savukārt, pametis vīru, lai piekļūtu tu-vāk Eskuriālam. Bet viņas vīrs atkal piedāvās sir-di un pusi kroņa krievu kņazienei Tamārai, kas ir saderināta ar marķīzu Lučerno, kurš tīri labi varētu noderēt Mihaja jaunākajai meitai, ja ve-cāko izdotos saprecināt ar Huanu. Pēdējais gan cer iegūt Anglijas princeses Margaretas roku, bet Huanu izsauks uz dueli Otto Habsburgs, tadā vei-dā atbrīvojot ceļu Simeonam, kas, protams, būs gatavs noupurēt pat sievu miljonāri...

Jā, ko visu gan bijušās kronētās augstības nav gatavas darīt, tiklīdz rodas kaut mazākas cerības atkal iesēsties kādā tronī...

G. MORIS

ASARU LAIKS.

G. Vīndedzis

— KLUSU, KLUSU! NEPAMODINIET TEHNISKO KONTROLIERI!

M. Zvirbulis

PIRMIE IESPAIDI.

G. Bērziņš

BLAKTERIOLOĢISKAIS KARŠ.

G. Bērziņš

J. RUTKOVSKA

CITI VECĀKI, CITI BĒRNI

— Ja nenokārtosi eksāmenu, — māte teica, — tad patiešām...

— Citi vecāki, — Joja viņu pārtrauca, — saka: «Ja nokārtosi, tad...», bet jūs tikai vajājat mani ar savām aizdomām un neticību.

— Citi bērni mācās, kā pionākas, tāpēc neviens nešaubās, ka viņi pāries uz nākamo klasi.

— Citi vecāki arī šaubās, citādi neteiktu «ja», tikai viņi negrib jau iepriekš bendēt nervus sev un saviem bērniem!

— Citi bērni tā neizturas pret saviem vecākiem! Es nekad nedomāju, ka tādā tonī var runāt ar māti.

— Citi vecāki jau sen nelieto tik aizvēsturiskus argumentus un vai nu runā ar saviem bērniem kā cilvēki ar cilvēkiem, vai arī viņiem vispār nav par ko runāt.

— Citi bērni ciena savus vecākus.

— Citi vecāki to varbūt ir pelnījuši. Šķiet, ka reiz tādus vecākus redzēju arī es, bet tas bija ļoti sen, kad biju vēl maziņa, tāpēc labi vairs neatceros.

— Citi bērni savu attieksmi pret vecākiem nepadara atkarīgu no tā, vai vecākiem ir pa kābatai viss, kas viņu bērniem ienāk prātā. Beidz uzpūsties un sprauslēt, nopirsim tev to tavu sapņu kleituli!

— «Manu sapņu kleituli! Val tā vispār būs kleitai! No universālveikala! Citi vecāki brauc komandēju-

mos uz ārzemēm un atved bērniem neilonus, perlonus, orlonus un dievus zina ko vēl, bet es vaikāju tikai pašmāju kankarus! Tādos man nav nekādu izredžu!

— Citi bērni nesaista savu nākotni ar ārzemju lupatām un nemoka vecākus ar pārspīlētām prasībām!

— Citi vecāki zina, ka slikti apgērbtai meitenei atliek tikai pakārties, jo viņa var darīt, ko darīdama, nekas viņai neizdosies, neviens viņai nepievērsīs ne mazāko uzmanību un viņai nebūs nekādu perspektīvu.

— Citiem bērniem ir citas perspektīvas, ne tikai kleitas, izpriecās, flirts; viņi citādi skalās uz dzīvi un citādi reaģē uz sīkiem frūkumiem vai uz to, ko viņi par tādiem uzskata. Starp citu, ja mums pietiks naudas, tās universālveikala kleitas vietā nopirksim tev kaut ko komisijas bodē, tikai nomierinies un tūlīt beidz spēlēt sengrieķu tragēdiju.

— Citi vecāki paši cenšas sagādāt bērniem prieku, bet jūs tikai ar milzu pūlēm piekāpjaties, kad jūs piespiež ar traci un biedēšanu!

— Citi bērni, acimredzot, labāk par tevi saprotas ar saviem vecākiem!

— Citi vecāki...

— Citi bērni...

— Citi vecāki...

— Citi bērni...

(«Szipilki», Varšava)

PAR KO SMAIDA ĀRZEMĒS

Krustmāte: — Džoni, cik ir baušļi!
 Džonijs (mundri): — Desmit.
 Krustmāte: — Bet kas notiks, ja tu vienu pār-
 kāpsit!
 Džonijs (sappalini): — Tad paliks tikai deviņi.

Klasē skolēni raksta sacerējumu par tēmu «Kā es iedomājos uzņēmuma direktora darbu». Viens skolnieks visu laiku skatās ārā pa logu. Skolotājs prasa:

— Bil, kāpēc tu neraksti!
 — Gaidu sekretāri.

Kāds pilsonis, kuru apvainoja zādzībā, stājas tie-

sas priekšā. Tiesnesis bija pazīstams kā ļoti labsirdīgs cilvēks.

— Vai jūs kādreiz jau esat sodīts ar ieslodzījumu cietumā? — Iesnesis saudzīgi jautāja.
 — Nekad! — Iesaucās tiesājamais un sāka raudāt.

— Nekas, nekas, neraudiet! — tiesnesis viņu mīlināja. — Tūlīt mēs šo ķēdū izlabosim.

— Kāpēc jūs neprecaties! — kāda sieviete jautā pazīstamam vecpūsim.

— Kādreiz uz lelas es nejaūsi saskrējos ar kādu dāmu. Viņa man uzklupa kā zvērs, saskrāpēja seju, bet pēc tam indīgi noteica: «Nomierinieties! Man šķita, ka jūs esat mans vīrs.»

Botānikas profesors atnesis vakariņām svaigas sēnes. No rīta viņš valcā sievai:

— Kā tu gulēji, dārgā!
 — Kā dieva ausi.
 — Un vēdergrauzes nebija!
 — Nē, es nekā nejutu.
 — Urāt! Esmu atklājis jaunu ēdamo sēņu sugu!

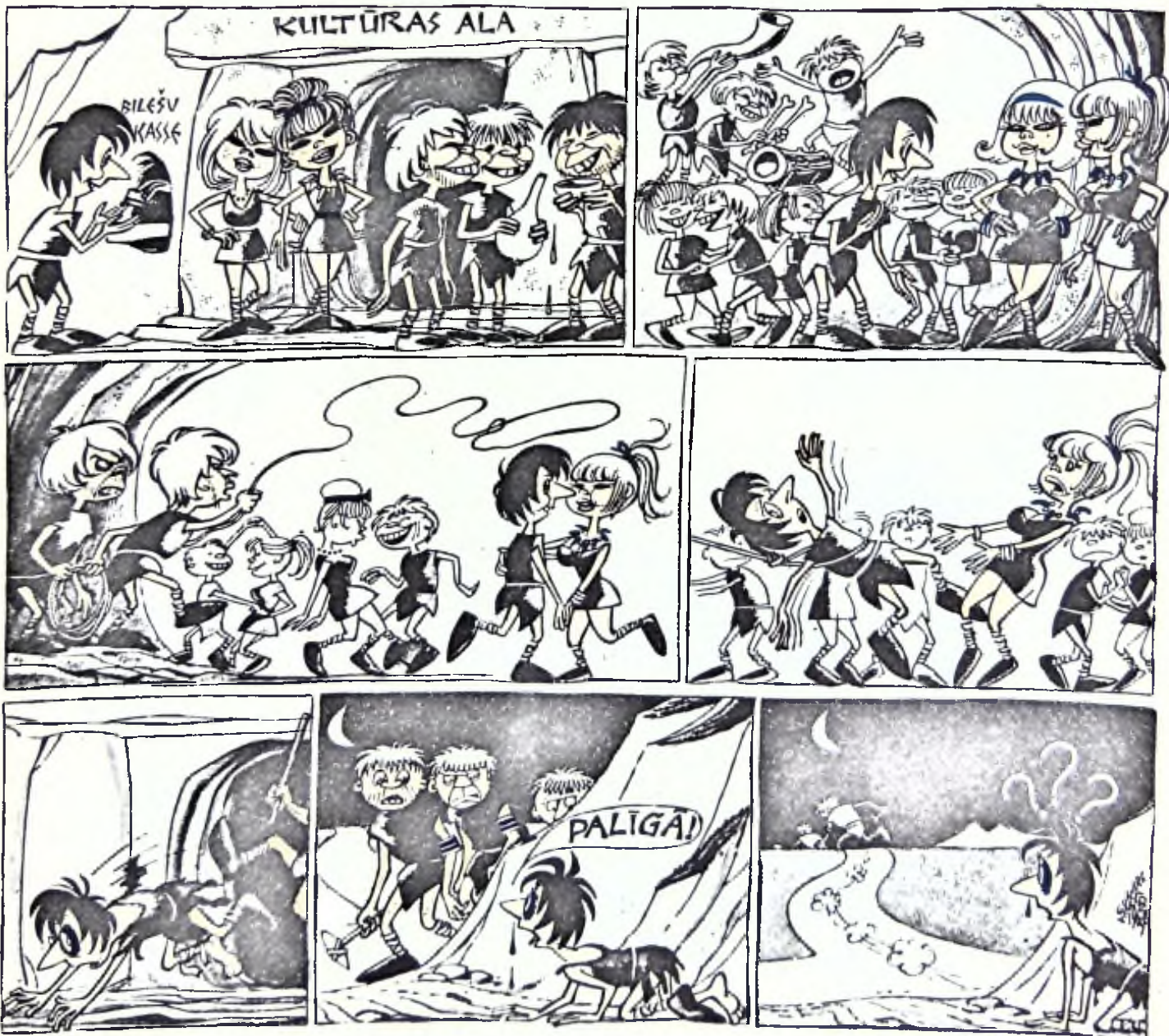
Skolotāja:

— Benito, pasaki, lūdzu, kādēj Noass ģēma savā šķirstā visus dzīvniekus pa pāri!

Benito:

— Lai nebūtu jāklusās visādas pasacīņas par stārķiem.

UCIBUCIŅA PIEDZĪVOJUMI

O. Vindudis

KAS GAN VIŠS NEHOTĪEK PASAULĒ

Kāds fermeris, kas dzīvo Ričmondas tuvumā [ASV] levītoja laikrakstā šādu sludinājumu: «Svešs vērsis ielauzās manās ganībās, iznīcināja stiepļu žogu 200 m garumā un uzvedās huligāniski pret manu ganāmpulku. Ja trīs dienu laikā īpašnieks nepaņems vērsi atpakaļ, pārvērtīšu to par svētku cepeti.»

nājumu «Sargājiet savas acenes!» un daudzi tuvedzīgi apmeklētāji to centās izlasīt.

Kāda Antverpenes [Beļģijā] restorāna ēdienu kartē var izlasīt šādu piezīmi: «Pie mums labi garšo arī tie ēdieni, kam nav eksotiski nosaukumi!»

Bernlejas [Ziemeļanglijā] ledzīvotājs Dāvids Vorens bija apdrošinājies pret negadījumiem, kas ar viņu varētu notikt piektdien, 1968. gada 13. decembrī. 1967. gada 13. oktobrī lidmašīnā, ar ko viņš bija lidojis uz Londonu, iespēja zibens un tā bija spiesta nosēsties tīrumā; 1968. gada 13. septembrī bija aizdegusies viņa automobiļa pakāejā riepa. Taču 1968. gada 13. decembrī nekas jauns ar viņu nenotika.

Dandijas pilsētā [Skotijā] kāda majora atraitne sarīkoja dzimšanas die-

nas svinības. Jubilāri bija viņas astoņi kakši. Gaviļniekus cienāja ar ēdieniem, ko neapsmādēja arī vīsi.

Skatoties televīzijas mācību raidījumus, septiņdesmit sešus gadus vecā Romas ledzīvotāja Marija Grimaldi iemācījās lasīt un rakstīt. Savu pirmo patstāvīgi uzrakstīto vēstuli viņa nosūtīja televīzijas studijai. Tā bija sūdzība par sliktu programmu. Reportieriem viņa teica: «Es to grībeju darīt jau pirms desmit gadiem.»

Vaitpleinzē [ASV] divi jauni pāri baltos kreklīnos un sporta biksītēs stāvēja ar ķiršu sulu piepildītas vannas priekšā, lai dotos svētajā laulībā. Tūkstošiem cilvēku bija šīs ceremonijas llecinieki — gan tieši, gan arī ar televīzijas starpniecību. Pēc tam, kad mācītājs savā uzrunā bija uzslavējis ķiršu sulas un vannas augsto kvalitāti, abi pāri leleca vannā. Ceremonija esot noritējusi ļoti svinīgi.

Kāda Lionas [Francijā] advokāta sieva bija ļoti izbrīnījusies, kad viņai pa telefonu paziņoja, ka viņas vīrs kopā ar sekretāri redzēts bārā. Sieva, kas atradās tikai nedaudz metrus no vīra kabineta, skaidri dzirdēja, ka vīrs diktē sekretārei kādu

vēstuli. Šoreiz viņa izņēmuma kārtā tomēr legāja vīra svētnīcā un no brīnumiem sastinga. Istaba bija tukša, uz galda stāvēja magnetofons, no kura atskanēja vīra balss un rakstāmmašīnas klaboņa.

Ričmondas [ASV] tiesnesis Rojs Raits ir pārliecināts, ka soda veids jāizvēlas atkarībā no pārkāpuma iz-

pasmes veida. Tā, piemēram, kādam vīrietim, kas aptiekā bija nozadzis līlelu pudeli ricinēļas, apcietinājuma laikā tiesnesis lika katru dienu norīt trīs ēdamkarotes šī caurejas līdzekļa.

Nantē [Francijā] deviņdesmit gadus vecais Gastons Devils apprecēja savu septiņdesmit divus gadus veco saimnieci, kas vada viņa saimniecību jau četrdesmit gadus. Uz jautājumu, kāpēc viņš tik ilgi kavējies doties laulības ostā, Devila kungs atbildēja šādi: «Man taču viņa bija pamatīgi jālepazist.»

Sanfrancisko [ASV] zooparkā šimpanze Džo dažās dienās nozaga 2000 brilles. Pērtikim tas izdevās tāpēc, ka zooloģiskā dārza administrācija pie krātiņa bija piestiprinājusi brīdi-

JAUNS PADOMJU ANSAMBLIS PIE APVĀRŠŅA.

O. Simeonovs («Sīriels», Sofija)

ARZEMJU HUMORS

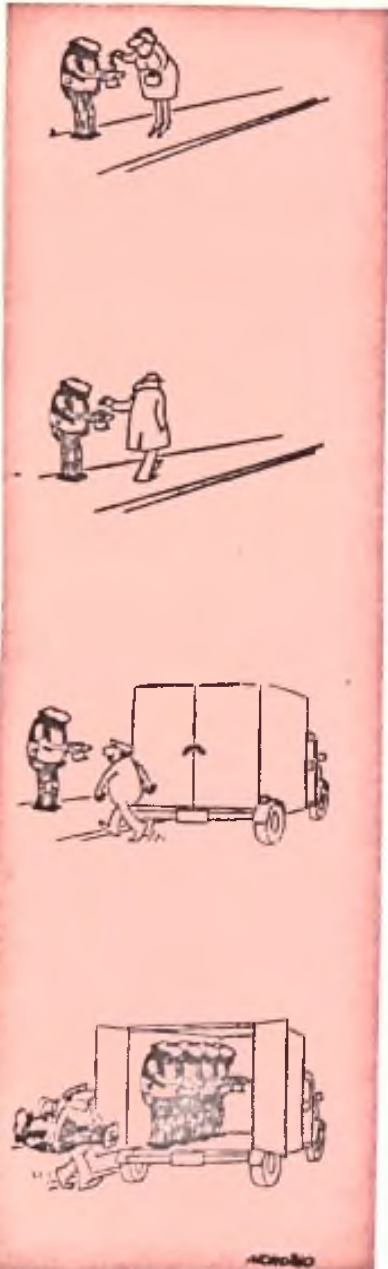
POURQUOI PASI • STERN •
ERSILLA • PAVLIHA

Bez vārdiem.

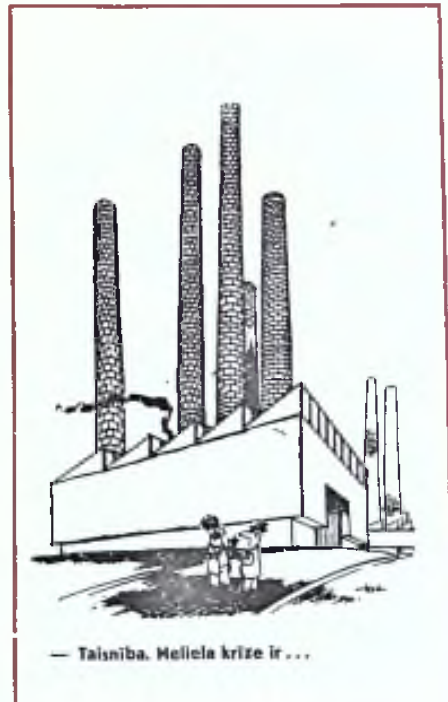
— No šīs dienas es tev aizliedzu
mesī kaut ko afkritumu kastē!

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

— Taisnība. Mēleļa krīze ir ...

Oficiants kara dienestā.

Redakcijas kolēģi: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmano (atb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskā redaktore E. Ķirule. Izdevējs LKP CK Laikrakstu un žurnālu izdevniecība. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Satīra un humora žurnāls. Iznāk 2 reizes mēnesī. Redakcijas adrese: Rīgā, Vēlņu ielā 2. Tālrūpi: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 22-52-70. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Preses komitejas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Rīgas Paraugtipogrāfijā Vienības gatvē 11. Materiāli nodoti salikšanai 1969. gada 8. janvārī. Parakstīts iespiešanai 1969. gada 23. janvārī, JT 00065. Pasūt. Nr. 2. Papīra formāts 72×108¹/₈. 3,87 izd. loksnes; 2,8 uzsk. iespiedl. Metiens 69 000. Manuskriptus atpakaļ neizsūniedz.

Журнал
четыре и юмора
«ДАДЗИС»
«Репейник»
Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
№ 3 [291]. 1969.

77129
Maksā 20 kap.

Kārtējais aptumsums pie kapitalisma debesīm.

Z. Hoskins